

ПРИ БОСИЛКА

Обади се, късно въ полунощи,
Отъ пригоре модра Теменужка:
«Ти дойди ми, черноокъ Босилко!
Нощъ е ведра, месечко залезе, —
Ти дойди ми, да си поприкажемъ
Тихи думи, посредъ тихи нощи.»

Мина часъ. Отново тя повтори —
Най Босилко пакъ не отговори.

При Босилка сама отъ пригоре
Се упъти модра Теменужка —
На разпъти спре и взре се въ мрака:
Конь до коня, юнакъ до юнака
Се подиёматъ изъ бърдо нагоре —
Глухъ се тътенъ изъ простори носи...

Теменужка викомъ се обади —
Най отъветъ не дойде отъ ливади.

И полетя бързо тя надолу;
Колко близу — толкова по силно
Сладкъкъ дъхъ Босилковъ я омайва.
А къде ли самъ се той потайва?
Божичко! притъпканъ на земята,
Тежко диша и съ душа се бори...

Тя припадна надъ него, безъ ума, —
И Босилко дружки тѣй продума:

«Нощъ бе ведра, месечко залезе,
Азъ при тебъ да дойда се наканихъ.
Ала се зададохъ изъ мрака
Конь до коня, юнакъ до юнака —
Богъ убилъ ги! люти кържалии,
На чело имъ Индже воевода.

Чакъ надъ вежди шапка накривена,
Въ кръвни скути девойка пленена.